

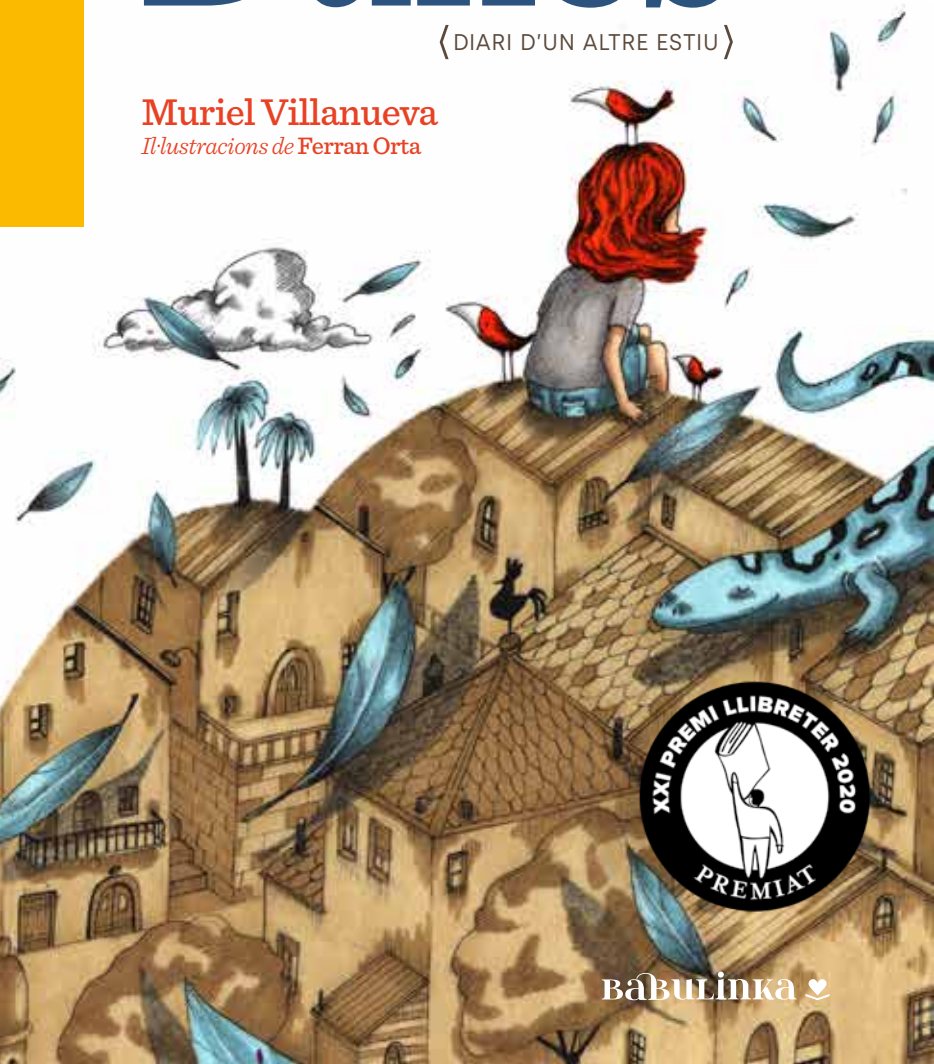
Dunes

⟨ DIARI D'UN ALTRE ESTIU ⟩

Muriel Villanueva

Il·lustracions de Ferran Orta

5a edició

babulinka ♥

Dunes. Diari d'un altre estiu

Un llibre de Babulinka Llibres, segell de l'editorial Babulinka Books SLU.
Rambla de Prat 2, 1-2 A · 08012 Barcelona
hola@babulinkabooks.com · www.babulinkabooks.com

© Del text: Muriel Villanueva, 2019
© De les il·lustracions: Ferran Orta, 2019
© De l'edició: Babulinka Books SLU
Primera edició: novembre 2019
Segona edició: maig 2020
Tercera edició: octubre 2020
Quarta edició: març 2022
Cinquena edició: agost 2023
ISBN: 978-84-120808-1-0
Dipòsit legal: B 25840-2019
Impressió: Índice

Col·lecció: Petites Joies per a Grans Lectors
Disseny col·lecció: Maria Sansalvadó
Maquetació: Maria Sansalvadó · www.momaben.com
Correcció: Tina Vallès · www.tinavalles.cat
Made & Printed in Barcelona

Aquest és un llibre de proximitat

Ha estat editat, dissenyat i imprès al nostre país per contribuir a crear llocs de treball dignes i reduir la petjada ambiental. Ha estat imprès en un paper procedent de boscos correctament gestionats i amb cel·lulosa 100 % lliure de clor.

Gràcies per compartir aquest compromís.

Queda prohibida la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment sense l'autorització de Babulinka Books. Dirigiu-vos a www.cedro.org si en necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment. Sense drets d'autor no hi ha cultura.

Dunes

Muriel Villanueva

⟨Diari d'un altre estiu⟩

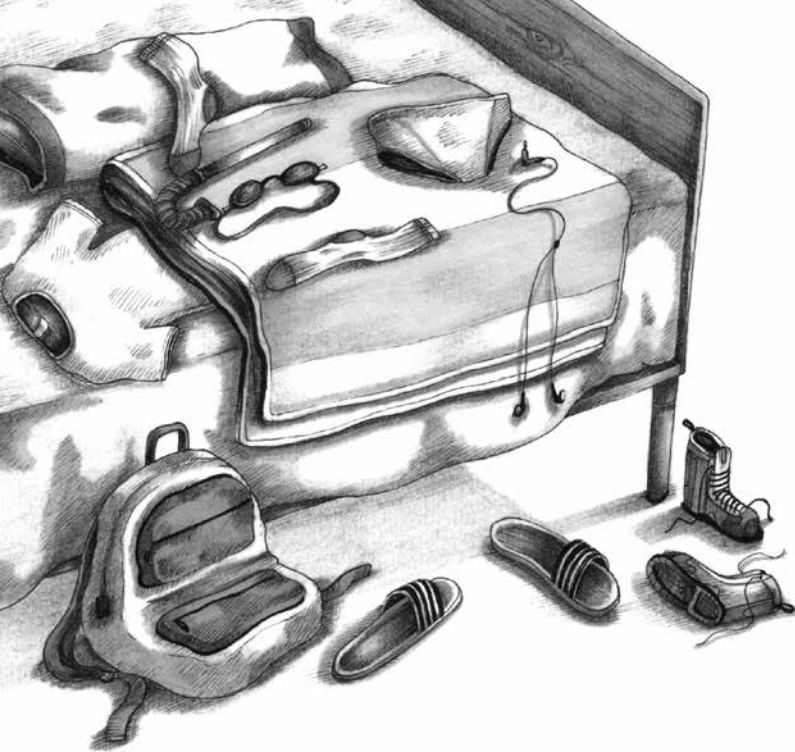
Il·lustracions de Ferran Orta

BABULINKA BOOKS ♥

*A tu, que vas llegir Duna
i me'n vas demanar més.*

«Se l'estima tant,
que quan pensa en ell el cor li fa “crec”.»

Tània Claravall, de Maria Parr,
en traducció de Meritxell Salvany

31 de juliol

Quines ganes de tocar el dos. De posar-me els auriculars a les orelles i el cable sense endollar dins la butxaca, en ple silenci, i caminar fins als afores, fins que Vellescú es converteixi en bosc.

Deu ser la lluna plena, que ens esvera? És impressionant, com brilla aquesta nit. Ara ja dorm tothom, i jo podria escriure sobre l'ampit de la finestra, només il·luminada per la seva claror blanquinosa.

Però no, no és la lluna. Quan ens ajuntem tots, ens esverem.

I jo no suportó gaire aquests dies que a casa en som sis.

Aquesta tarda tocava fer maletes: calaixos oberts, bosses pel terra, munts de rampoines que portarem al poble i no farem servir, rentadores urgents, crits que travessen portes i parets, «Algú ha vist el meu biquini?», «No queda pasta de dents!», torns per fer dutxes d'última hora, la mare i el Manel fent moixaines al mig del passadís, la Gal·la Galeta xisclant: «Baixo a

la bodega a comprar més galetes de les meves, abans que tanquin fins al setembre!», la Lia Literata apilant novel·les romàntiques, assajos sobre espiritualitat i manuals de francès, i el Lluc Llunàtic plorant perquè es veu que el seu inflable preferit està punxat: «Buaaa, no podré portar a la platja el meu dofii».

Quina família de tocats del bolet! Com si no en tingués prou amb dues germanes (la llesta que es va fent més llesta, la graciosa que creix i va perdent la gràcia), va i ens encolomen el fill del Manel, un marrec acabat de sortir de primer de Primària, un espavilat ensucradet.

Encara em costa, això de fer servir la paraula *família*, però val més que comenci a acostumar-m'hi. Ara toca passar un mes a Dunes tots sis plegats, a ca l'avi, ben anxovats.

A mi, el Manel no em cau malament del tot. Per exemple, això d'escriure un diari, que va ser idea seva quan el tenia de mestre, em va acabar agradant. Ara m'hi poso sovint, sense obligar-me a fer-ho cada dia, i m'agrada molt. Si no fos perquè hi ha el Max, podríem

dir que aquesta llibreta (la número 10, ja) és la meva millor amiga.

Però que el Manel em caigui bé (o mig bé) no vol dir que el vulgui de pare. De pare, ja en vaig tenir un. El vaig estimar molt, em va estimar molt, i després es va morir sense preavis i em vaig quedar feta caldo. No tinc ganes de tenir un altre pare. Tinc una mare que va de perfecta, tinc un avi grenyut que ronca, tinc una germana que va d'estupenda i una altra de manyaga, i els estimo amb un cert entusiasme (quan es deixen estimar). Ells a mi també, esclar (quan em deixo). En tinc prou. Més que prou.

Per sort, al vespre ha trucat el Max. Quin bon rotllo, sentir-li la veu. Com que la meva mare és tan «guai» que encara no em deixa tenir mòbil, ell em truca al fix de casa i llavors em tanco amb el telèfon a l'habitació.

La seva trucada m'ha recordat que encara havia de ficar a la maleta la pedra que em va regalar l'estiu que ens vam conèixer; hi va pintar les vistes que tenim des del cotxe abandonat: mar, sorra, roques i palmeres acompanyen les quatre lletres del meu nom. Mentre

l'hi desava, el Max m'ha deixat anar: «Aquest any no en tinc ganes, Duna». Així, plaf! La pedra m'ha caigut de la mà, sobre la roba mal plegada, cap per avall. El que el meu amic vol dir (m'ho temia) és que no li ve de gust passar un altre estiu a Dunes. I no li preguntaré per què, perquè ja ho sé, ja ho entenc.

Els meus pits no són gaire grossos però ja fa un any que vaig complir la meva promesa. Va ser l'estiu passat, dins l'aigua d'una petita cala de Dunes, i quan ho recordo encara em poso vermella. Li havia promès que quan ens creixessin els pits ens mirariem els meus, i en parlariem. I érem allà, jo només amb la calceta del bikini, i amb els sostens a la mà, ell en banyador i samarreta, i se'm va acostar i em va fer un petó als llavis, curtíssim i mullat de sal, i va desviar la seva mirada grisa cap als nostres peus, que es veien deformats al fons de l'aigua. Aleshores va deixar caure un «Gràcies» tímid i després va dir «No sé per què et dic gràcies, ho sento, estic nerviós». I jo tenia ganes de pixar-me de riure, i de nervis, tenia ganes de pixar-me i d'escalfar amb el pipí el mar tan fred, però em vaig

aguantar tant el riure com el pipí, per respecte al Max i a la seva pell tan fina, tan bruna, tan tot.

Per més que hi penso, mai no sé què som, el Max i jo. De tant en tant ens regalem algun petó, però la cosa no passa d'aquí. Ell segueix tancat d'espatlles, jo segueixo escrivint, ell segueix rosegant-se les ungles, jo segueixo dibuixant, ell segueix tocant l'ocarina mirant a l'infinit, jo segueixo quedant-me atrapada en el seu perfil encisador a contrallum mentre ell copia frases i operacions de la pissarra de classe.

«És que ja tinc tetes, Duna, em sents?» La veu del Max m'ha tornat al present de la meva habitació, a l'escalfor de l'auricular del telèfon a l'orella. «Ja ho sé. I tranquil, que ningú no en farà cap comentari», li he dit, per calmar el seu cor inquiet. I ell: «Com ho he de fer per banyar-me a la platja, eh? He portat una cotilla tot l'hivern i ara... Què? Em banyo al mar amb samarreta?». En sentir-ho, m'he deixat caure sobre el llit desfet i m'hi he estirat tan llarga com soc. A mi em fan mal els pits cada cop que imagino la cotilla que dissimula les formes del Max. (Bé, ell en diu *cotilla* d'una

samarreta de tirants molt estreta que venen per a nois com ell.) Me'ls toco, me'ls pressiono endins, tanco els ulls. Penso que els seus pits són tan naturals com els meus, però que els seus li molesten més. Penso que és una merda que per ser noia calgui tenir-ne i que per ser noi calgui no tenir-ne. On està escrit, això? I què podria dir-li jo per tranquil·litzar-lo? El Max sempre aboca sobre mi una allau d'interrogants que provo de fer callar per no ficar-me on no em demanen.

Feia una estona que em preguntava tot això mirant el sostre, quan ell m'ha deixat anar, sense quasi bé respirar, el que jo ja sabia des de feia mesos: «I el pitjor de tot, Duna, és que ja tinc la regla. T'ho pots creure? Jo, amb la regla. Em pensava que a mi això no em passaria mai, però un dia, de cop, plum!, una taca vermella als calçotets. I em van venir unes ganes boges de dir-li al meu pare: "Ei, porta'm a l'hospital i que aturin això ara mateix, que em donin pastilles, que m'operin, que em facin un home per sempre!". I ara em penso que em tocarà tenir-la la primera setmana d'agost.»

No m'ho havia dit, però ho havia intuït, per aquella

mirada fastiguejada el dia que jo vaig haver d'anar preguntant per la classe a totes les companyes si alguna em podia deixar una compresa. Però vaig recordar com s'havia posat ell quan jo havia tingut la primera regla i la delicadesa amb què la Lia m'havia tractat, i vaig concloure que la seva mare sabia ajudar-lo, i vaig decidir esperar que m'ho expliqués quan ell volgués, quan se li passés la vergonya o la ràbia o el que fos. Em vaig quedar escoltant des de fora els rebrecs del seu cor, sense dir res.

«Gràcies per explicar-m'ho», he dit dibuixant un somriure que sabia que ell podria veure només escoltant-me. «Ja t'ho imaginaves, oi?», m'ha preguntat amb una veu feble. «Esclar que sí. Des del novembre de l'any passat», li he dit. «Per què ets tan llesta, eh? No puc tenir secrets amb tu o què?» Ara em parlava més fort i mig rient. «No soc llesta, Max», he conclòs, fent veure que tot plegat a mi també em feia gràcia. I volia afegir: «És només que t'estimo molt i que quan et miro et veig per dins», però m'ho he callat.

M'ho he callat perquè quan penso que no té ganes

de passar l'estiu a Dunes, quan penso que ni la meva presència n'hi fa venir una mica, sento que una llàgrima gegant se m'empassa i m'agafa un ofec mut.

Així que això: que demà ens en anem a Dunes en pla família estupenda al complet però que el Max, que hi arribarà dos dies més tard, no té ganes de compartir el nostre súper estiu.

1 d'agost

Dona gust veure l'avi Ignasi tan ple de tot: de llum, d'alegria, de vida en general.

La capsa blava on vam guardar les fotos, cartes i pàgines de diaris de l'àvia segueix sobre el prestatge d'honor de la saleta, i ara té un dit de pols, bon senyal. Fins i tot em sembla que l'avi se'ns ha engreixat una mica, prou per integrar la panxa al cos, perquè no sobresurti com mitja pilota per davant de la seva magror. Ha fet canvis, sí, al llarg d'aquest parell d'anys, des que vam escombrar de les golfes la catifa dels

borrallons de les gomes amb què provava d'esborrar els records de la seva dona. Ara en parla amb una nostàlgia ensucrada que ja no punxa ni entristeix a ningú. I hi afegiré que m'ha semblat endevinar-li una espurna daurada als ulls negres quan, mentre desfeia la maleta, la mare li ha preguntat com li va el curs de fer mitja que ha estat fent a la botiga de les llanes.

El que també ha canviat, i molt, és el poble.

Al cotxe, poc abans d'arribar-hi, en veure la carretera asfaltada i eixamplada, la Gal·la ha dit «Hala, que guai» però la Lia, que anava de copilot, ha aixecat la vista del conte en francès que tenia a la falda, m'ha mirat pel retrovisor i ha aixecat una cella: mala cosa.

Gairebé no hem reconegut el pàrquing, que abans era un simple descampat als afores del poble; l'han asfaltat i dividit en places pintades a terra, i era ple com mai de cotxes, la majoria nous i brillants, molts d'ells de fora. La mare ha aparcat i ha ajudat el Manel a trobar una altra plaça lliure per a la seva furgoneta. Després han començat a comentar entre ells no-sé-què del nou alcalde i jo m'he adonat del panorama i

m'he empassat preguntes com ara «Deuen haver gosat asfaltar la plaça?» o «Es deuen haver emportat de les dunes el nostre cotxe rovellat?» o «No s'atreviran a embrutar el mar, oi?»... Però les preguntes tenien gust d'asfalt roent i se m'enganxaven a la llengua i he preferit observar i no angoixar-me abans d'hora.

Baixant cap a casa l'avi, tots sis arrossegant maletes, m'ha caigut l'ànima als peus. No s'adonen que les façanes blanques, les teulades taronges i el mar blau no lliguen amb la negror d'un asfalt nou de trinca? Encara podia sentir la pudor del quitrà negre i dens acabat d'estendre. Puah!

I no ho he pogut evitar. He deixat la maleta a la porta de casa, he fet un petó i una abraçada a l'avi, i he marxat corrent cap a la plaça. Pel camí he topat amb la Vicenta, la de la botiga de les llanes, que m'ha saludat amb un somriure ampli com una barca, un somriure que no li havia vist mai, des que es va instal·lar al poble, fa quatre o cinc anys. Després, des de la baixada, ja he entrevist els tendals de les parades del mercat setmanal, i de seguida he endevinat que l'empedrat

és allà, encara, envoltant la font: la rosassa de pedres rodones, blanques i grises. Uf! M'he quedat palplanada amb una expressió probablement idiota dibuixada a la cara, feliç perquè almenys el centre del poble segueix intacte: església, escola, centre mèdic i ajuntament, tot tal qual.

De sobte, el palmell d'una mà pàl·lida i molsuda m'ha aparegut al davant, com si provés de despertar-me. «Eo, Duna, ja heu arribat?» He reconegut de seguida la veu de l'Emili, mig esponjosa mig relliscosa. He parpellejat i li he somrigut, crec, o almenys una mica, sense mirar-lo encara: «Ei, hola», he dit. «Tot bé? Fas cara de llenguado», ha deixat anar, sense riure ni res, gairebé preocupat. Li he explicat que m'havia espantat en veure tant d'asfalt al poble i que havia baixat per comprovar com estava la plaça. I aleshores, sí, l'he mirat. S'ha apartat un ble de cabells de davant dels ulls (no se'ls ha tallat en anys, i dubto que se'ls hagi pentinat) i m'ha dit: «És una merda, tot això. I espera't». No he entès què volia dir «I espera't», però he preferit no preguntar. Ell viu tot l'any al poble i deu

saber coses que val més no haver de descobrir d'una sola bufetada; estic de vacances i no vull deprimir-me el primer dia. I, a més, m'havia quedat mig penjada dels seus ulls color mel, ara deslliurats de la crinera felina amb puntes rosses que m'amenaça de no-sé-què sense avisar.

Ai, ai, ai. Problemes, problemes, problemes.

Aquest estiu comença tort, molt i molt tort.

Si arribo a saber-ho, me'n vaig a dormir sense sopar.

No podrien haver-nos donat dos dies de descans, dos dies de gaudir de les vacances, abans de deixar-nos caure aquesta bomba?

La mare i el Manel són experts a espatllar les millors vetllades.

El primer que ens han explicat és que al setembre (tatxan-tatxan!) el Manel es trasllada a casa nostra en mode permanent i el Lluetàtic vindrà a dormir-hi tres dies a la setmana. Socors! Les tres germanes ens miràvem amb aquella expressió que a les pèl-roges

ens para tan bé: cara de pasta de moniato. De tota manera, la que ho té pitjor és la súper Gal·la Galeta, que haurà de compartir-hi habitació. Fins ara el nen, quan venia a dormir, s'apanyava amb el sofà. Ara, però, li compraran un llit de potes plegables per desar-lo sota el llit de la meva germana.

Doncs bé, és que no en tenien prou, amb això?

Doncs no. Es veu que no. No en tenien prou.

No en tenien prou, d'embolicar-se en pla «rotllo d'un estiu», que es van haver d'enamorar. No en tenien prou, d'enamorar-se, que el meu súper exmestre pesat vindrà a instal·lar-se a casa l'u de setembre. No en tenien prou, de viure junts, que va i resulta que volen ficar el seu fill immadur i golafre sota el llit de la nostra pobra Gal·la. I no en tenien prou, d'encolomar-nos el Lluc Llundàtic tres dies a la setmana, que ara...

És que no puc ni escriure-ho.

Sopàvem al pati de darrere de la cuina, on l'avi havia parat una taula preciosa, i no he pogut ni acabar les postres. Amb prou feines he empassat el tros de maduixa que ja tenia a la boca.

La Lia ha mudat l'expressió a poc a poc, i no sé d'on ha tret la inspiració per fer un somriure sincer. «Aiii, com me n'aleeeegro, moltes felicitaats», ha dit, i s'ha aixecat a abraçar-los i petonejar-los. A la mare li queia la bava.

El Lluc s'ha deixat abraçar per l'avi, que deia que acabava de guanyar un net, i s'ha posat a picar de mans, imitant les foques quan estan contentes.

La Gal·la ha escopit sobre les estovalles el glop de llet que estava a punt d'empassar-se. No li han sortit paraules, però amb la mirada ho deia tot: «M'hi nego rotundament, ro-tun-da-ment!».

I a mi, per sort, m'ha vingut al cap la frase que em deia l'àvia: «Fixa't bé en què fa el teu cos quan t'emprenyes, Duna, i prova d'aturar-ho». Així que no he agafat el bol ple de maduixes, no l'he aixecat per sobre dels nostres caps i no l'he estampat contra el mur del pati. Senzillament m'he aixecat i he dit: «Disculpeu, tinc molta son».

Ningú ha provat d'aturar-me.

Ja a dins la casa, he agafat del prestatge d'honor

la capsula blava on vam guardar els records inesborrables de l'àvia i he pujat a l'habitació. He passat prop d'una hora dibuixant al meu bloc de dibuix la capsula a llapis (perspectiva, ombres, detallets i defectes de la fusta...), pensant en l'amor entre els avis, en els cinquanta anys infinits d'amor veritable i ben dirigit, d'amor ben col·locat al món, d'amor amb sentit.

Un amor com el del pare per la mare. Inesborrable. Etern. Perquè ja mai no tindrà temps ni motius per acabar-se.

Un amor així, sí, i no aquest invent que la mare i el Manel s'encaparren a disfressar i adornar.

El dibuix m'ha quedat maco, i en acabar-lo ja m'havia marxat el nus de la panxa.

No he obert la capsula. Això és cosa de l'avi, i ara ell prefereix que la cobreixi la pols i em sembla bé.

Ara la Gal·la plora tancada al lavabo. «Si em fiqueu aquest mico a l'habitació de casa», ha amenaçat la meua germana petita, «faré vaga de fam i... vull dir que... només menjaré galetes! Amb mooolt de sucre!». Ha agafat un paquet de galetes, ha pujat les escales i

s'ha tancat a seguir endrapant. Encara que hagi fet deu anys, de vegades té sortides de remenuda.

A baix, brinden en silenci, perquè en faltem dues.

I jo soc aquí, amb el Negre arraulit als peus del llit, intentant deixar constància al meu diari del fet que m'ha complicat la digestió del sopar.

Respiro i ho escric, va, ja està: la mare i el Manel es casen.

La mare i el Manel es casaran a Dunes el proper dia trenta. Davant del mar. Entre les dunes. Entre les meves dunes.

Des d'on s'ho mirarà el pare? Només hi penso jo?

Necessito el Max.

3 d'agost

Les passes mig adormides que m'allunyen del poble. Els turmells investits suaument per les onades, just allà on el mar comença. La sorra fresca de primera hora del matí. Les primeres roques. Els pantalons

arromangats, les vambes a la mà. Els banyistes matiners, encara no gaires. Els auriculars penjant de la butxaca, en silenci, sense origen ni final. (Sí, de vegades els necessito, encara que la mare digui que m'aïllen de la vida.)

El Max va arribar ahir al poble, ja molt entrada la nit, i havíem quedat ben d'hora allà dalt de les dunes, una mica al sud, on sempre, on ens vam conèixer. El nostre cotxe, abandonat qui sap quan i qui sap per qui, ens espera cada estiu per sentir els nostres secrets i suportar-nos les bajanades, ara les d'ell, ara les meves. Caminava cap allà preguntant-me què m'explicaria avui sobre la seva estada a Londres. L'he trobat tant a faltar! No ens havíem vist des de l'últim dia de classe a l'institut i sabia que ens trobaríem canviats.

Esperava que li agradés el meu nou pentinat. Sé que li encanta com se'm veu la cara quan m'aparto els cabells, però ara ja no en tinc tants per recollir-me'ls: ni trenes, ni cues, ni monyos... I esperava a veure quina seria la seva reacció.

El sol començava a picar una mica i quasi podia

sentir com les meves pigues es cridaven les unes a les altres: «El sol ja és aquí! L'estiu ja és aquí! Ja som a Dunes! Sortim, sortim!». A la punta del nas, a les galtes, a les espatlles, a les mans, a les empenyes..., les pigues m'anaven pintant la pell.

Llavors, saludant-me entre els primers pins, he vist el nostre cotxe rovellat, encara buit. El verd del sostre competia amb el de la pinassa mig cremada per la calor i... Què era allò que li feia ombra? En començar a pujar cap a les dunes i deixar enrere la platja, me n'he adonat: a prop del cotxe hi havia un rètol immens que alguns arbres m'havien estalviat de veure abans:

PRÒXIMA CONSTRUCCIÓ D'APARTAMENTS DE LUXE
I CASES APARELLADES

No podia ser cert el que llegia. Construir una urbanització al nostre bosc?

He pujat fins allà esbufegant, amb presses per entendre-ho. Una sargantana ha vingut a rebre'm: «Bentornada, Duna», m'ha semblat que em deia, «Prepara't, que venen canvis».

Efectivament, cada tronc tenia pintada una creu blanca, un senyal perquè les excavadores que arrenquin els arbres no se'n deixin ni un.

28

M'he hagut d'aturar a pair-ho, panteixant, enlluernada pel sol que rebotava contra el blanc metàl·lic del rètol. Sí. No hi havia dubte. Pensen arrasar els pins entre els que vaig perseguir el Max ara fa dos anys, el bosc on vaig saber que ja no podria oblidar-lo mai, el bosc on ell va viure dins una autocaravana pinta-

da de flors, el bosc que el protegia mentre no sabia com explicar-se al món, el bosc on vaig preguntar al seu pare: «El Max té cos de nena, oi?»... I més enllà de nosaltres... Per a quantes persones, per a quants animals són importants aquests arbres? I a més, és que no tenen els seus propis drets, els pins? Aquestes dunes i totes les muntanyes del darrere pertanyen als pins, i els pins a elles.

Quan he arribat al cotxe, m'he deixat caure al seient del conductor amb tot el pes, i del vellut n'ha sortit un núvol de pols acumulada durant un any sencer de no seure-hi. Sort que no hi ha portes ni vidre ni parabrisas, perquè caldria netejar-los cada cop per veure el que queda fora, que és aquest meravellós paisatge que durant el curs recordo mirant i remirant la pedra pintada pel Max.

Estava imaginant on podríem estiuejar un cop no en deixin res, del nostre poble, quan he sentit les passes del meu amic que s'acostaven des del bosc. He tancat els ulls uns segons per situar-me: el que comptava en aquell instant era retrobar el Max.

29

No he sortit a buscar-lo. No m'hauria acceptat una abraçada. Encara no. Ja ens anem coneixent. M'he quedat al cotxe fent veure que jugava amb el volant, creant ritmes amb els xerrics que en surten. Ell ha tret el cap per la no-porta del copilot: «Hello, *princess*», ha dit amb un accent envejable, per demostrar que el viatge ha fet efecte. Portava als ulls una llum nova, la llum del viatger que torna a casa. «No et facis el xulo, eh? Com ha anat per London?», he preguntat pronunciant *London* amb les dues os ben tancades, expressament, per fer-lo riure. «Puc pujar a la teva carrossa?» Ja començava amb el seu joc de respondre'm (o no) preguntant. «Vinga, seu, i no em diguis princesa.» I s'hi ha assegut.

Ja hi érem, l'un al costat de l'altre.

Quina pau.

«Home, sweet home», ha dit ell, com llegint-me el pensament. I és que s'està com a casa (no, millor que a casa), asseguda a la seva vora, veient com puja el sol des de les dunes, des de dins del nostre cotxe rovellat, cada cop més rovellat però cada cop més nostre. Tenia

ganes de llançar un sospir, però m'he tallat. Aleshores ha sospirat ell i se m'ha escapat el riure. «No riguis, simpàtica», i m'ha fet un cop de colze. «S'hi està bé, oi?», he dit contemplant l'horitzó, sense esperar-ne resposta. Però ha respost: «Millor que enlloc».

Aleshores, encara que jo no el mirava, he vist de cua d'ull com es girava per observar-me. Amb el dors de l'índex, com l'ala d'una papallona, m'ha fregat la galta. He dit: «Ja ho sé, eh?, que se'm veu poc la cara, amb aquest pentinat escalat i esbojarrat. És que em venia de gust un canvi». I ell ha afegit: «És que tot el que t'agrada, tot el que a tu et ve de gust, Duna, et queda bé. No sé com t'ho fas».

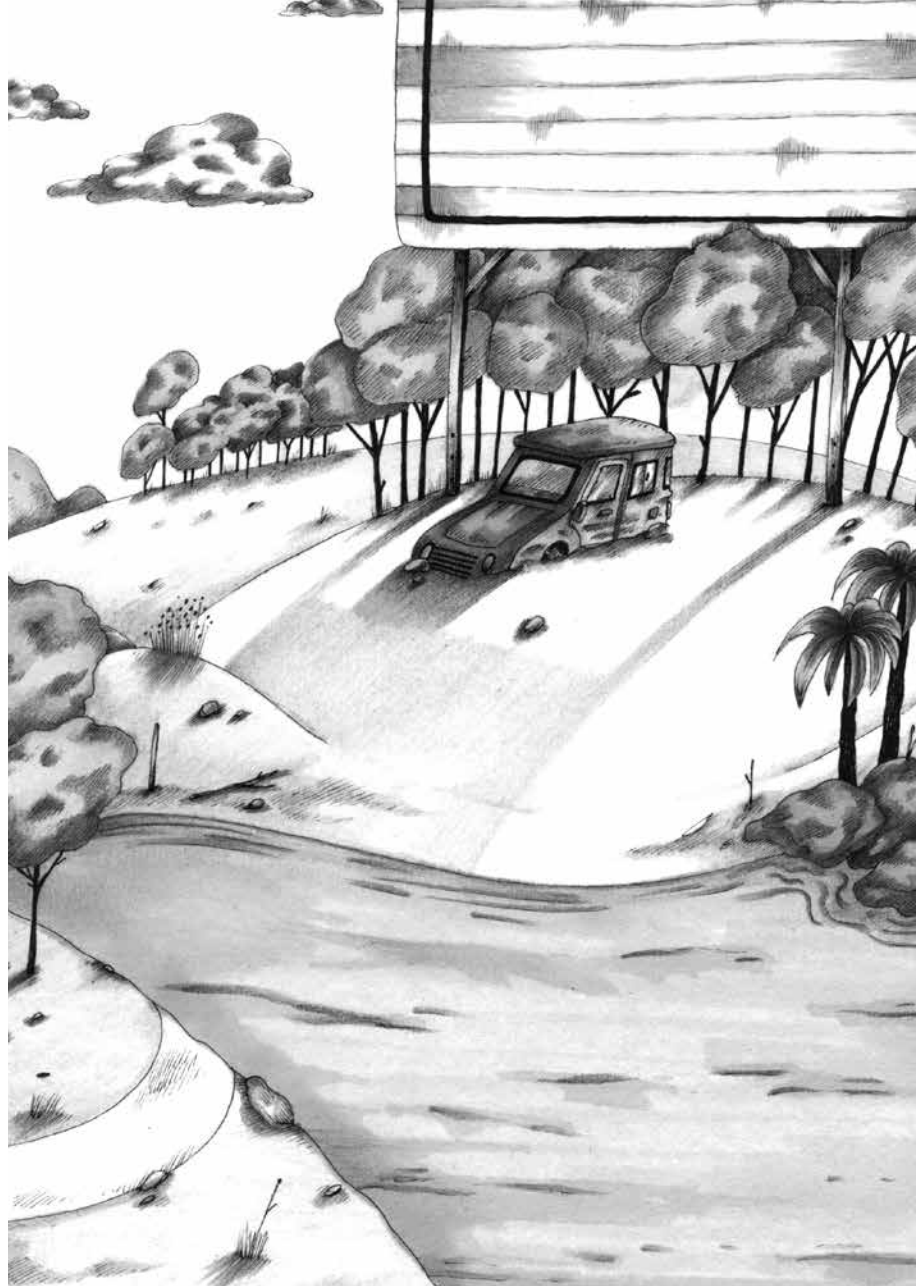
En aquell precís moment voldria haver-me'l menjat a petons, però m'he contingut. De vegades sento que me n'enamoro però que ell no ho té tan clar. Ell ara tenia clavats els ulls grisos al mar brillant, i el seu nas rectilini em deia: «Amics i prou, Duna, millor així».

Per un moment m'ha passat pel cap de proposar-li de compartir auriculars i escoltar plegats el silenci, però sé que ell opina que ja no els necessito. I, a més,

tenia tantes preguntes per fer-li! No m'ha calgut dir-li res, però, perquè sorprenentment el Max tenia ganes de xerrar. Es veu que anem canviant.

Primer ha comentat el tema de les creus blanques sobre els troncs dels arbres del bosc. Li he explicat el que havia llegit al rètol que, des del cotxe, vèiem des del darrere. He proposat de parlar-ne amb la colla i ell ha fet que sí amb el cap, dubtós, però ha deixat clar que creu que això no pot quedar així.

Després ha agafat la directa i m'ha amollat: «Aquí al cotxe estic bé, amb tu, sense més. Però em costarà una mica, això de passar l'estiu en grup, i tenir pocs pèls a les cames, i passejar aquests pits i... És que els nois de la nostra edat ja tenen una mica de bigoti, eh?». «No tots, Max, no tots», li he aclarit. Ha esbufegat i m'ha deixat anar: «Ah, no? A veure: digues tres nois de l'institut que no en tinguin encara». No he tingut dubtes: «L'Emili, que per cert és un any més gran, el Pere de la nostra classe, i tu». «Jo no compto.» «I és clar que comptes. Ets un noi de catorze anys i no tens bigoti. Comptes.» «En quina estadística?» «En

la meva.» Fins i tot m'he hagut de mossegar la llengua per no dir-li que era millor no tenir bigoti, perquè així no punxa quan besa. M'ho he callat, però, no fos cas que deixi de fer-me aquests petons de sucre que li robo de tant en tant, moolt de tant en tant.

Li he insistit que podem buscar cales petites per banyar-nos, i que els dies de regla, tant de la seva com de la meva, podem passar dels tampons i tancar-nos a les golfes de l'avi, jo a dibuixar i ell a tocar l'ocarina. Però no hi havia manera d'animar-lo, perquè deia que no li ve de gust portar pantalons curts, ni samarretes de tirants, ni parlar amb ningú. Això últim no ho he entès.

Li he preguntat: «Què hi té a veure, parlar? Per què no?». Només dir-ho, ja me n'havia penedit. Me n'he adonat de seguida. A la majoria dels nois ja els ha canviat la veu i la tenen més greu que ell. Quin rotllo, ostres,

això sí que és un rotllo. He provat de dir-li el que en pensava: «Doncs jo crec que tens una veu preciosa, i que no importa que...». «Duna, va, no la caguis ara, que no és això», m'ha respost, tallant-me. «Em ratlla, la veu que tinc, i el que tu en diguis...» M'he quedat muda, ensuamant la flaire tendra que la seva veu acabava de deixar dins del cotxe. Però ell semblava mig emprenyat i jo ja no sabia què dir-li. Aleshores ha deixat caure una frase als seus genolls: «De vegades fas com els meus pares. I no ho suportó». Ha sortit del cotxe sense pressa i ha començat a baixar les dunes lentament.

Quina postal tan maca, a través del parabrisse sense vidre: el tio més bo de l'insti, alt com ell sol, tancat d'espatlles i capcot, amb texans i samarreta grisa, amb les mans a les butxaques i els cabells curtíssims, baixant cap a la platja gairebé buida.

L'he seguit fins a la vora de l'aigua. Encara no hi havia banyistes, però algú passejava un gos per la platja i algú altre corria. Jo seguia descalça amb les vambes a la mà i ell duia les seves posades.

«Els que m'estimeu tant sou els pitjors», m'ha dit.

«Us penseu que podeu dir-me que soc meravellós i que amb això resolou tot el que em passa, tot el que sento. El pare, per exemple, està obsessionat a portar-me al centre aquell que donen pastilles per evitar que el meu cos... Bé, ja m'entens. I m'acompanya a sortides de grupets de nois que tenen el meu mateix "problema", fills de famílies que busquen "solucions". I la mare... Que pesada! S'encaparra a dir-me que no permetrà que ningú em canvii el cos, i em va dient: "Ets perfecte així, Max, ets un noi i aquest és el teu cos". Entenc que volen protegir-me, eh?, que ho fan perquè no pateixi, però des que llegeixen llibres i parlen amb metges i amb altres famílies estan insuportables, saps?». El Max ha dit tot això amb les parpelles abaixades, i en acabat una llàgrima ha caigut sobre la sorra i m'ha semblat sentir un vidre molt fi que s'hi estavellava i es feia pols, una pols brillant i feridora que m'ha esquitxat els peus i se m'ha clavat ben endins, traspasant la pell, fins a la carn. En aquell moment volia ser ell i quedar-me per a mi sola tota la seva pugna interna, i que ell fos jo, o que fos l'Emili, o que fos un

noi amb cos de noi, que fos qui volgués ser. Però sé i entenc que no puc estalviar-li el patiment, que l'únic que puc fer és estar al seu costat.

He agafat aire. «Tens raó que t'estimo, Max, i que soc una sapastre», li he concedit. «Si tens ganes de fer proves de veu, soc aquí per escoltar-te. Pots anar fent refilets i crits i coses per l'estil i jo et diré si sones a noi, a noia, a angelet del cel o a rinoceront.» Llavors el meu amic, tot d'una, ha esclatat en un riure perfecte, ni femení ni masculí, només un so de campanes que voltegen i la imatge d'un somriure amarat de llàgrimes banyat pel sol baix de les vuit del matí.

Escriure sobre el Max em fa ser molt cursi, què hi farem.

5 d'agost

Avui m'he llevat tard. De fet, m'he llevat l'última. M'han fet espavilar les veus que m'arribaven fins al llit des del lavabo. «Au! No m'estiris, que em fas mal!», es

queixava l'avi entre riures, mentre el Lluetàtic es burllava i li cridava: «Tingues paciència, avi, que aquesta barba està molt enredada!». No m'ho podia creure. El Lluç li estava pentinant la barba i a sobre li deia *avi*? Què passaria si se n'assabentava la Gal·la?

M'he aixecat del llit en calcetes i samarreta i he sortit de l'habitació. En aquell moment la meva germana petita pujava de la cuina, i s'ha quedat de pedra al llindar de la porta del lavabo. Al reflex del mirall, he vist com tancava els punys, es posava vermella i gairebé li sortien flames del cap. Ha grunyt com un motor espatllat i després només ha dit, molt seca: «La Vicenta, la de les llanes, t'espera a baix». Ha fet mitja volta aixecant la barbeta i ha tornat cap a la cuina.

Mentre jo em rentava la cara i feia un pipí, el Lluç seguia provant de passar la pinta per aquella barba impossible. L'avi li donava presses, perquè volia baixar de seguida. Es veu que, des de la finestra de la saleta, havia vist la Vicenta acostar-se i havia pujat corrents a arreglar-se una mica per a ella. Tot apunta que l'avi Ignasi se'ns ha enamorat de la seva professora de fer

mitja, la mestressa de la botiga de les llanes, la reina dels jerséis, les bufandes i el biquinis de ganxet.

He tornat a l'habitació, m'he vestit ràpidament amb la roba d'ahir i he baixat a la cuina a tafanejar. Hi era tothom, recollint ja les restes de l'esmorzar. M'havien guardat dues creps amb crema de cacau, especialitat del Manel, encara que a mi no m'han vingut de gust. La Lia rentava plats i la Gal·la esbufegava en un racó. L'avi, palplantat davant la visitant, es ficava els baixos de la camisa per dins dels pantalons; realment està desconegut.

«Puc seure?», ha preguntat la Vicenta. I l'avi ha corregut a acostar-li una cadira.

La conec de fa uns anys, aquesta senyora, però avui me l'he mirada amb ulls nous. És una dona de cabells blanquíssims, tot i que crec que no deu tenir gaire més de setanta anys, més o menys com l'avi. De tota manera, és la típica que no aparenta l'edat que té, perquè té l'esperit jove. La cabellera, curteta i molt llisa, sempre solta i recollida rere les orelles, li il·lumina el rostre. Sobre la pell molt pàl·lida, li ressal-

ten uns llavis carnosos i vermells. Es pinta una elegant línia negra a la parpella superior, però res més; això li potencia la claror dels iris, i ho sap, perquè mira a tothom intensament, sabedora que ens penetra amb els ulls. No té forats a les orelles i no porta cap joia. Vesteix sempre de blanc, camisa i pantalons, i camina amb les mans a les butxaques.

Tots ens hem assegut al voltant de la taula; la Gal·la sobre la mare i el Lluç sobre la Lia, abraçat a ella en mode coala.

La Vicenta estava molt seriosa i l'avi una mica nerviós. La resta ens els miràvem amb l'ai al cor. Llavors ella ha deixat anar: «Vinc a explicar-t'ho jo, Ignasi, abans no te n'assabentis pel poble. Val més que ho paeixis a casa i que, si hem de fer res al respecte, hi pensem plegats i buscant aliats». En aquell moment ja ens havia quedat clar que no venia a declarar-se ni a flirtejar. L'avi ha posat les mans sobre la taula, obertes, mirant amunt. «De què parles? M'estàs preocupant.» Ella li ha donat les mans, sense pensar-s'ho, i en la cara de l'avi he percebut l'escalfor dels palmells de la

teixidora. «És el castell», ha deixat caure ella. I l'avi, en comptes de fer un crit i un cop de puny a la taula, com tots esperàvem, ha abaixat el cap i ha dit molt fluix: «No, el castell no. El castell no, sisplau».

Tot el poble sap que la casa de l'avi és la que té millors vistes al castell, des del terrat. Ell sempre en parla amb orgull, d'això. D'adolescent, hi pujava buscant farigola i una mica d'ombra on descansar quan tornava del mar, després de les dures jornades de pescador. Tothom coneix també la història de com es va declarar a l'àvia fent-la entrar dins les ruïnes, com si entressin en un temple, com si aquelles pedres antigues definissin encara una fortalesa digna del seu amor per ella.

«Què volen, enderrocar-lo?», ha preguntat sense aixecar el cap. La Vicenta ha respost: «Molt pitjor: volen reconstruir-lo amb molt mal gust i fer-ne un hotel de luxe. M'acaben d'explicar que el cap de l'empresa promotora ha estat mostrant a l'arquitecta de l'Ajuntament els plànols de la proposta i imatges que recreen com quedarà tot. Es veu que és esgarriós».

He mirat la Lia, la mare, el Manel..., i tots tenien al rostre l'ombra grisa del rostre de l'avi. L'asfalt, el bosc..., i ara el castell? Fins on seran capaços d'arribar aquests promotors? Jo no penso quedar-me, com els de casa, tota pansida. M'apunto al carro de la Vicenta, que fa cara de rabiüda i combatent. Estic segura que l'avi, en un parell de dies, es repararà i es posarà a fer pinya amb mig poble per salvar el castell.

7 d'agost

Efectivament, l'avi ja ha despertat de l'ensopiment i s'ha posat les piles per provar d'aturar els plans de l'empresa promotora. La mare i el Manel, els tiets Julià i Rita, la Vicenta, el senyor Tomàs de la papeteria, els vells pescadors i els pescadors més joves, els botiguers i les tenderes, les famílies que porten els restaurants i hostals de tota la vida..., tot el poble en general sembla indignat amb la gestió nefasta del nou govern municipal. Estan dividits entre els que criden:

«Sort que no els vaig votar!» i els que mussiten: «Si ho arribo a saber, no els voto».

L'Arlet ens havia citat a casa seva per berenar plegats. Seria la primera trobada de la colla aquest estiu i aprofitaríem per parlar del tema i pensar què podem fer-hi. Els grans ja estan organitzats, però la Lia ha avisat que la Xènia havia anunciat que l'Arlet ja havia tingut unes quantes bones idees.

De camí, he passat a veure si el Max s'animava a sumar-se al berenar-reunió. Suposava que no seria fàcil fer-lo venir. S'allotja en un apartament sobre una cafeteria, en una casa de poble reformada que hi ha a primera línia de mar. La balconada és de fusta blava, i hi he trobat el seu pare estenent les tovalloles de la platja a la barana. «Puja, Duna!», m'ha dit des d'allà mateix. He entrat per la porteta del costat del bar i he pujat les escales, estretes i fosques. Un cop entres al piset, tot és claror. La mare del Max m'ha obert la porta en barnús, acabada de dutxar. M'ha xiuxiuejat: «Ha estat tot el matí tancat a l'habitació. Passa, passa, i a veure si el treus d'allà, que a tu t'escoltarà».

La petita habitació del meu amic dona al carrer del darrere i té una finestra; l'he trobat assegut a l'ampit, que és ample, tocant l'ocarina. «Hola», hem dit a l'uníson. I ens hem quedat mirant, sabent que ens llegíem el pensament.

Aleshores, però, només li he dit: «Ens reunim per preparar un pla mestre contra els despropòsits urbanístics que l'il·lustríssim alcalde de Dunes està permetent. T'hi animes?».

El Max ha deixat caure l'ocarina, penjada del coll, i ha saltat al terra de l'habitació. Només ha hagut de fer dues passes per tenir el seu front a tocar del meu, encara que ell havia de mirar avall i jo amunt, perquè ara quasi em treu un pam. Els cors ens bategaven a deu centímetres de distància, els pits per poc no es tocaven, els meus amb sostens, els seus sota dues samarretes, la interior molt molt cenyida. Amb el front enganxat al meu, com deixat caure, m'ha agafat totes dues mans. Ens miràvem de tan a prop que em semblava un ciclop, amb un sol ull entre les celles. «Quina merda, Duna.»

He decidit no respondre res, a una sentència tan contundent. No hi havia arguments possibles. Podria haver provat d'animar-lo, però qualsevol frase em semblava una estupidesa: que jo també tinc la regla, que demà amb calma podríem provar el tema dels tamps, que no fa tant de mal, que no se n'assabentarà ningú, que és guai tenir-la tots dos alhora, que això no el fa menys home, que... Jo què sé. És feina seva, assumir-ho com a part de la seva originalitat, de la seva forma de ser, única, especial. Però si l'hi dic m'engegarà. Ara necessita temps i espai. I jo l'hi dono.

Després el Max ha deixat l'ocarina sobre el llit, entre dos coixins blancs, i ha dit: «Anem». Aquesta sí que no me l'esperava.

Quan hem arribat a casa de l'Arlet, ja hi eren tots, repartits pel sofà i per les cadires de la saleta de la planta baixa, que dona a la dàrsena del port; les meves germanes, les meves cosines, les dues amigues de la Lia, i l'Emili i el Ferran, que ja no és el més petit, perquè ara ja té set anys i li treu un parell de mesos al Lluç, que està eufòric amb això de ser part del grup.

«Ha! Que s'ho cregui, que forma part de la tropa!», ha deixat anar la Gal·la aquest matí, quan la Lia ha convidat el nostre germanastre a la reunió; i encara ha reblat el clau afegint: «És el seu primer estiu a Dunes i us asseguro que també serà l'últim. Penso fer-li la vida impossible fins que marxin de casa». Ho diu i no s'ho creu ni ella, la pobra, que és més dolça que les galetes.

El Max s'ha assegut en un braç del sofà i jo al de la butaca del costat. L'Arlet ens ha acostat un parell d'ensaïmades. Ell no ha xerrat gaire, però m'ha alegrat que estigués allà amb nosaltres; sé que el tema li interessa i la colla ja se l'estima com un membre més.

La mare de l'Arlet és molt ecologista; últimament sempre va als plens de l'Ajuntament a assabentar-se dels canvis que es preveuen, i després explica a la seva filla com està la cosa. La Lia i la Xènia ja s'ho sabien tot, també. Es veu que si fem alguna cosa com a colla, serà seguint les tres estupendes aquestes, que ja tenen disset anys i no hi ha qui les aguanti, de tan saberudes.

Resulta que l'alcalde ha donat permís a l'empresa promotora per tirar endavant un projecte immobiliari i turístic que fa quaranta anys que està aturat. En el seu

moment van deixar-ho córrer per un tema econòmic i ara tornen a la càrrega. Segons l'Arlet, la cosa afecta espais naturals encara verges, com ara el bosc o les nostres famoses dunes. La Lia ha dit, aixecant una cella i el dit índex, que «es tracta d'un pla extremament agressiu». «No podem permetre-ho», ha dictat la Xènia, fent una estudiada caiguda de parpelles, com si ens manés a tots. L'Emili s'ha sumat a l'Arlet (són els únics que viuen al poble tot l'any) per resumir-ne els efectes; el Ferran anava copiant tots els canvis, lentament i amb lletra de mico, en una pissarreta de retoladors:

- Asfaltat de la carretera d'accés (fet)
- Asfaltat dels carrers del poble (parcialment fet)
- Arrasament del bosc per a la construcció d'una urbanització monstruosa (aviat arrencaran pins i arbustos)
- Restauració (horrible) del castell per posar-hi un hotel de luxe al qual no podem ni entrar
- Conversió de la dàrsena actual dels pescadors en port per a iots de passeig
- Enderroc de sis cases antigues de primera línia de mar per a la construcció de nous apartaments

No m'ho podia creure. La cosa és molt pitjor del que m'esperava. El Max i jo ens hem mirat sense respirar.

L'Eva i la Paula mostraven els fulletons de publicitat dels futurs apartaments a la Gal·la, que donava cops de colze al Lluç; el nen, amb els morros plens de sucre de llustre, provava de ficar-hi el cap per mirar les fotos i no se'n sortia. Les bessones es feien les interessants, sobretot l'Eva, que continua sent una senyoreta perfecta i ben pentinada; els rínxols de la Paula segueixen emanant un efluvi de caos, i ja no porta ortodòncia però no es treu de sobre el gruix del vidre de les ulleres.

«"Parcialment" vol dir que encara asfaltaran més carrers?», he preguntat amb la boca petita, esperant equivocar-me. El Max encongia les espatlles i l'Emili m'ha dit: «No pateixis per la plaça. Si venen les màquines, ens hi asseurem tots al mig i ens encadenarem a la font». I m'ha fet l'ullet. M'ha semblat una idea estupenda.

«I jo he pensat», ha anunciat l'Arlet, «que podríem anar al bosc a esborrar les creus dels troncs dels

arbres. Què us sembla?» Un «sí» generalitzat i agut ha sobrevolat la sala. Probablement això no aturi les excavadores que vindran a arrencar-los, però almenys deixarem ben clar el nostre desacord.

Tot d'una, sense voler ni venir a tomb, m'he imaginat enmig de la nit encadenada a un arbre, juntament amb l'ampla esquena de l'Emili, tots dos sols lligats al mateix tronc. Tampoc seria mala idea, fer això tot l'equip plegat, però m'havia pujat el vermell a les galtes i no era moment de fer-me veure.

Llavors el Max ha dit: «El que em sap més greu és això de la dàrsena». Com que no és gaire xerraire, en parlar ell s'ha fet el silenci. S'ha aixecat i ha anat fins als finestrals que donen al port i s'ha quedat mirant a fora, amb tots els nostres ulls enganxats al clatell. A mi m'hauria agradat que li fes més pena el nostre bosc que la dàrsena, però he pensat que no puc manar en els seus sentiments, només provar de comprendre'ls. «Per què dius això, Max?», li ha preguntat la Lia, com si m'hagués llegit les intencions. El Max s'ha ficat les mans a les butxaques i ha respost: «Perquè hi ha cases

com aquesta, i els canviaran les vistes. Però sobretot ho dic perquè hi ha la caseta de la barca de l'Ignasi, que és la primera barca on vaig pujar, i no vull que desaparegui mai per res del món. Que no l'enderroquin, sisplau».

I m'ha vingut com una onada la imatge d'aquell matí de l'estiu passat que les tres germanes vam sortir en barca amb el Max i l'avi. Vam navegar una mica mar endins. Només portàvem banyadors, samarretes i un tou de crema solar. El Max encara no tenia els pits que té ara, però ja li començaven a despuntar; s'havia passat bona part del trajecte rosegant-se les ungles i contemplant l'horitzó. L'avi es va tirar a l'aigua de bomba, la Gal·la de cap, la Lia va dir que es quedava a bord llegint la novel·la històrica que tenia entre mans, i jo vaig esperar a veure què feia el meu amic. Sense mirar-me, el Max es va treure la samarreta. Crec que tots els altres el vam mirar de reüll, però ningú no va dir res. Ell tampoc va pronunciar paraula, però amb el seu gest ens deia que amb nosaltres, allà enmig del mar, podia ser ell mateix: un nen de llavors tretze anys, amb uns pits incipients farts d'amagar-se. Sota

la visera de la gorra, la Lia va somriure aixecant totes dues celles sense apartar la vista del llibre. Em vaig treure la samarreta. El Max em va donar la mà i, junts, ens vam llançar a l'aigua. Va ser un dels matins més feliços de l'estiu passat.

Quan he tornat a la tarda d'avui, després de recordar allò, he volgut aixecar-me, avançar cap al Max i donar-li la mà. Però en alçar la mirada he vist la Lia al seu costat, passant-li un braç per sobre les espatlles. El Max no s'ha mogut ni un pèl, cosa que venint d'ell ja és un gran gest.

En acabar la reunió, han sortit de la casa tots dos juntets, mentre ella jugava a interessar-se per l'ocarina, que li penjava encara del coll. «Si me'n compro una a la plaça, demà que hi ha mercat, m'ensenyaràs a tocar-la?». El Max ha fet que sí amb el cap. I hauria jurat que es miraven als ulls. Què nassos feia, la meva germana? Flirtejava amb el Max o què?

En tornar a casa he pujat corrents a l'habitació. He agafat llapis, goma i bloc i he seguit escales amunt. M'he tancat amb clau a les golfes (ara la clau és sempre

al pany). La sala m'ha rebut buida i lluminosa i m'he assegut al terra a fer un retrat de l'Emili: contorn circular, gairebé rabassut (venen ganes de pessigar-li les galtes), barbeta petita amb quatre pèls encara suaus, nas amable, llavis fins, mirada juganera i aquell ble de cabells indomable davant dels ulls melosos.

9 d'agost

Hem passat el matí al bosc, i ara tinc molta pena. Tot just he acabat un dibuix dels arbres i els arbustos tal com són ara, per no oblidar-los mai. No podrem treure les creus blanques dels troncs, almenys no del tot. Estan fetes amb pintura d'esprai i no és gens fàcil de netejar. Però no estic trista només per això.

Haviem quedat aviat, de bon matí. Hi havia tota la colla, molts pares i mares, l'avi, la Vicenta i uns quants pescadors jubilats. Portàvem diversos productes de neteja i estris com paper de vidre i fregalls. Hem passat una estona rasant les creus amb cura

NOTA DE L'AUTORA

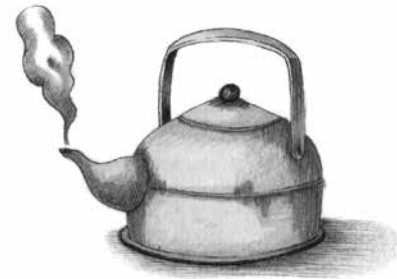
El que ha passat a Dunes aquest estiu no és cap invenció. Avui dia hi ha pobles costaners que veuen perillar greument el seu entorn natural. És el cas d'alguns municipis de la Costa Brava on veïnatge i ecologistes lluiten per salvar boscos, animals i paisatges. Si tens ganes de saber-ne més o d'ajudar en aquesta causa, fes un volt per *salvemaiguafreda.com*.

AGRAÏMENTS

Aquesta novel·la no hauria estat possible sense la Bruna Juvany, la Lydia Chaparro, l'Ian Bermúdez, l'Èric Sancho Bru i la Mar González. Tots cinc, sense conèixer-vos, formeu la meua colla baliga-balaga. *Dunes* és també vostra.

Gràcies també a la Jana Ventura, l'Albert Periche, la Mar Font, la Leticia Asenjo, el Roger Coch, l'Eva Perarnau i el Gerard Coll-Planas per llegir-me i fer-me arribar les vostres intuïcions i certes. Cal afegir que aquest últim és autor del llibre citat —*Dibuixant el gènere*, il·lustrat per Maria Vidal i prologat per Teresa Forcades—, així com d'altres obres que em van ser de gran ajuda a l'hora d'escriure tant *Dunes* com *Duna*.

Finalment, vull agrair la complicitat del Ferran Orta, la Tina Vallès i la Paula Jarrín. Sense vosaltres la Duna no seria ella.

ALTRES TÍTOLS DE LA COL·LECCIÓ

DUNA. DIARI D'UN ESTIU

de Muriel Villanueva. Il·lustrat per Ferran Orta.

Primer diari de la Duna. Dia a dia, descobreix el sabor de l'amistat, del primer amor, de créixer i madurar. Nominat al Premi Atrapallibres 2016.

LA SOPA DE L'AVI

de Mario Satz. Il·lustrat per Albert Asensio.

Pot l'amor alimentar l'ànima?

Una adolescent que viu sota el pes de l'anorèxia és salvada *in extremis* pel seu avi jubilat, que la cura amb la saviesa d'un «senzill» plat de sopa.

L'ILLA DE LES CARTES PERDUDES

d'Oriol Canosa. Il·lustrat per Mercè López.

L'Albert fugí d'Estrasburg a causa de l'esclat de la Primera Guerra Mundial. Lluny de casa descobrirà què és l'enyorança, la por i l'absurditat de la guerra, però també la força de l'amistat i de la seva fortalesa interior.

L'OCARINA BLAVA

de Mario Satz. Il·lustrat per Zuzanna Celej.

Una novel·la d'aventures, trepidant, tendra i còmica que recorre la riquesa cultural i paisatgística d'Àfrica i que ofereix un magnífic relat sobre els perills de l'ambició i la màgia de la bondat.

LA MALETA

de Núria Parera. Il·lustrat per Maria Hergueta.

Una maleta que passa de mà en mà, testimoni silenciós de vides diferents que transcorren durant el segle xx. Un relat poètic que ens porta a reflexionar sobre la tendència cíclica de la història, que gairebé sempre es repeteix, com si no n'aprenguéssim mai prou. Premi Crítica Serra d'Or 2019. Ibbly Honour List 2020. Oskar del Libro per Ragazzi. Llibreries de Roma, 2021.

CONSTEL·LACIONS

Escrit i il·lustrat per Quim Torres.

La Nit és nova a l'institut. S'hi avorreix i s'hi sent sola. Però l'Arnau, un jove savi astrònom, ha llogat les golfes de casa i ara viu amb ella i la seva mare. Gràcies a les constel·lacions i les llegendes, la Nit farà les paus amb el seu passat, coneixerà en Nil i l'amistat de debò i descobrirà que la família veritable també és la que nosaltres escollim. Selecció *Los 100 Recomendados*, Fundación Cuatrogatos, Miami, 2023.

I jo li he demanat: «M'agradaria molt que em regalessis aquest full que està a punt de morir ofegat». En silenci, el Max ha tret el poema de l'aigua i l'ha estirat sobre la pedra de la font. He deixat caure el cap sobre la seva espatlla. «Max.» «Digues.» «T'estimo tant que quan et penso el cor em fa "crec".»

Ja fa dos anys que escric aquest diari i em sembla que ha esdevingut el meu segon millor amic. El primer segueix sent el Max, és clar. Ara que tenim catorze anys, la nostra amistat ha madurat, però l'amor que sento per ell s'està posant interessant i... una mica complicat. A més, no hi ha qui desenganxi la mare del Manel... I a sobre l'avi Ignasi s'ha enamorat. Per si tot això fos poc, el poble està en perill! Una empresa promotora vol canviar greument el preciós paisatge de Dunes; però la nostra colla baliga-balaga hi tindrà molt a dir!

COL·LECCIÓ
PETITES
JOIES PER A
GRANS
LECTORS

Llibre de
proximitat.

